ЗНАЧЕНИЕТО НА БОЖИЯТ ХРАМ

1. Значението на храма Господен

Грешат тези християни, които подценяват значението на Божия храм. Той е дом Господен. Божията благодат действа навсякъде, но особено много – в храма. Храмът е видимото място, където се извършват църковните събрания. Цялата обстановка в него, украсата с икони, строгостта и благолепието, издигат душата към небесното. Образите на светците ни напомнят за техния богоподражателен живот. Запалените свещи и кандила символизират нашето молитвено горене пред Бога с пламъка на вярата. Благозвучното църковно пеене ни напомня за това, как ангелите непрестанно възпяват на небесата Бога. Църковните богослужебни книги ни напояват с духа на светостта на тези богоносни отци, които са ги написали. (1)

Ние трябва да познаваме богослужението. Трябва да знаем духа на църковните молитвословия. Какво покаяние, благоговение, смирение и святост лъхат от тях! Каква дълбочина на истинско богословие имат те! Не е възможно да се научим правилно да се молим, ако не познаваме духа и съдържанието на църковните молитви. Грешат тези християни, които мислят, че могат сами да се молят вкъщи, без да четат от църковните молитвени книги и без да участват в богослужението. Това е все едно някое дете да си каже: „Мога да науча математиката сам, без да чета учебниците и без да ходя на училище”. (1)

Свещениците са Божии служители. Всеки християнин трябва да има почтително отношение към тях, заради свещения им сан. Днес мнозина се съблазняват, като видят някой свещеник да съгрешава и го осъждат. Това е неправилно. Правилно е да осъждаме себе си, а не другите. А обикновено се получава точно обратно: ние сме крайно снизходителни към своите нравствени немощи, но строго съдим греховете на ближните, особено на свещениците. Нима ще отговаряме пред Бога за греховете на свещеника? Той също е човек като нас. Божията благодат в църковните тайнства се дава на вярващите независимо от нравствените немощи на свещеника. (1)

2. Истинската Църква е една

„Истинската църква, истински древната – е една... Защото както е един Бог и един Господ, така и истинското достойнство се изразява с единството в образа на едното Начало. Така, едната Църква, която ересите се опитват да разсекат на много части, се уподобява (с единството). на природата на Единия. Ние наричаме древната католическа (съборна) Църква една по нейното същество, по понятието за нея, по началото и Вселенска, универсална, повсеместна, съборна. (Така се нарича православната църква в Никео-Константинополския символ на вярата и “Православното изповедание” -Послание на Източните патриарси от 1723 год.). Не бива да се

бърка с римокатолическа. превъзходството й.“ – Свети Климент

3. Истинската Църква е света и се управлява от благодатта на Всесветия Дух

„Църквата е общество на православно вярващи и кръстени в Иисуса Христа, от Него Самия основано непосредствено и посредством Светите Апостоли, от Него Самия оживявано и водено към вечния живот: видимо – чрез духовните пастири, чрез учението, свещенодействията и управлението, и наред с това невидимо – чрез вседействащата благодат на Всесветия Дух.“ Митрополит Московски Макарий. (2)

„Светата Съборна Църква повсеместно и в пълнота преподава цялото това учение, което трябва да знаят хората, учението за видимите и невидимите неща, небесни и земни, тя довежда целия човешки род при истинската вяра, тя повсеместно лекува и изцелява всякакви грехове, има в себе си всякое съвършенство, в делата, словата и
всички духовни дарове… Тя единствена в целия свят има безпределна сила. В нея ние, приемайки наставленията и водейки добър живот, ще получим Царството Небесно и ще наследим вечния живот.“- Свети Кирил Иерусалимски. (2)

4. Истинската Църква е съборна

„Църквата се нарича Съборна (В българския превод на Никео-Константинополския
символ на вярата (в деветия член). е употребена думата “вселенска”. Бел. ред.) затова, защото се намира по цялата Вселена от единия край на земята до другия.“- Свети Кирил Иерусалимски . (2)

„Църквата е една по цялата земя море -затова ние казваме в молитвата: за едната Света Съборна Апостолска Църква, която е от единия край на вселената до другия.“ -Блажени Теодорит. (2)

5. Истинската Църква е апостолска

„В онази Църква трябва да пребиваваме, която, бидейки основана от апостолите,
съществува дори до ден днешен.“ – Блажени Иероним. (2)

„Не трябва при други да търсим истината, която лесно можем да намерим в Църквата: защото в нея апостолите в пълнота са вложили всичко, което принадлежи на истината, така че всеки желаещ може да приема от нея напитката на живота.“ -Св. Ириней Лионски. (2)

6. Истинската Църква е православната

„Православието е истинско Богопознание и Богопочитание, православието е поклонение на

БогаДухИстинаправославиетоепрославянеБогаистинското

Му познание и поклонение Нему, православието е прослава на Бога от човека, истински Божи служител, чрез даруване нему на благодатта на Всесветия Дух. Духът е славата на християните. Където няма Духа, там няма православие. Православието е учение за Светия Дух, дадено от Бога за спасение на човеците. „Който иска да се спаси, трябва преди всичко да пази съборната вяра, а който не я съблюдава цяла и непорочна освен всяческото недоумение, во веки ще погине“, казва Атанасий Велики.“- Светител Игнатий (Брянчанинов). (2)

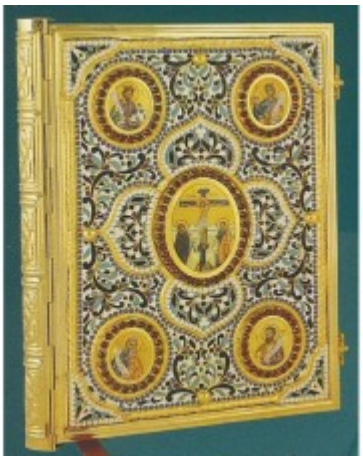
„Светата Православна Църква е съкровищница на благата на спасението. Каквото
и да ти трябва за спасението, всичко ще намериш в нея и само в нея. Извън нея и Сам
Господ не дава тези блага. Така е благоволил да установи Самият Той. Като глава на
Църквата Той действа за нашето спасение не по друг начин освен чрез това Свое тяло.
Недей да търсиш друг достъп до съкровищата Му. Такъв няма. Господ Спасител като ипостасна Премъдрост е донесъл в Самия Себе Си на земята. В християнската догматика – Едно от лицата на Светата Троица, имащо свои лични (ипостасни). свойства. (Бел. ред.) Триипостасното Божество, цялата спасителна премъдрост.Но не я е задържал съкровена в Самия Себе си, а отначало я е преподал на Апостолите, като им е заповядал да я преподадат и на всички вярващи, говорещи на всички езици! Апостолите я предали на целия сонм вярващи, заповядвайки на приемниците си да я пазят. И Църквата стана стълб и крепило на истината, която, след като се възцарила в нея, пребивава в нея и ще пребивава до края на вековете. Искаш ли да познаеш тази премъдрост?
Иди в православната Църква, вярна пазителка на всичко, предадено от апостолите – и там се поучи на нея.“ – Светител Теофан Затворник. (2)

„Премилосърдният Бог спасява душите на православните християни с православна вяра, добри дела и чрез своята благодат. Православната вяра е тази, която се съдържа в едната Света и апостолска Църква, и без тази вяра не е възможно да се спаси който и да било. Добрите дела са евангелските заповеди, без които, както и без православната вяра, също не е възможно никой да се спаси, православната вяра без добри дела е мъртва и добрите дела без православна вяра също са мъртви. Онзи, който иска да се спаси, трябва да съчетае и едното, и другото и по такъв начин с благодатта на Христа, Който е казал: „Без Мене не можете да вършите нищо“, да постигне спасението.“ -Преподобни Паисий Величковски. (2)
„Познаването на учението на Православната Църква е най-нужното познание за всеки православен християнин и трябва да продължава през целия му живот.“
„В Православната Църква се преподава същото онова учение, което е открито от Бога и в

свещените книги на Стария и Новия Завет, и в Свещеното Предание, което е разкрито и изяснено от Светите отци на Църквата на седемте вселенски и деветте поместни събора и което винаги и неизменно е пазела и досега пази само Православната Църква в цялата му чистота и неповреденост“. (2)

7. Защо толкова много обреди и чинодействия и правила в Църквата се почитат като дадени от Бога, макар че не са споменати в Свещеното Писание

„Външните чинодействия на Църквата в главните и съществените си черти са установени от Апостолите, а са допълнени и приведени в настоящия им вид от Църквата чрез Светите отци по внушение на Духа Свети и под ръководството на Господа Спасителя, Който е глава на Църквата…“ – Светител Теофан Затворник.

„Не всичко са предали Апостолите чрез Писанието, а много са предали без Писанието, но и едното, и другото са еднакво достойни за вярата, затова ние смятаме достойно за вярата и Преданието, ако има Предание – не търси нищо повече.“- Свети Иоан Златоуст.

„От запазените в Църквата догмати и проповеди някои имаме от писмено наставление, а някои сме приели от Апостолското предание, по приемственост, тайно; и едното, и другото имат еднаква сила за благочестие… защото, ако решим да отхвърляме неписаните обичаи, като уж нямащи голяма сила, непременно ще повредим Евангелието в главните неща или нещо повече -от евангелската проповед ще оставим само едно празно име.“- Светител Василий Велики.

„Бог е поверил на Църквата Своето откровение, съдържащо се в както в Свещеното Писание, така и в Свещеното Предание, затова за Божествени източници на християнското учение за вярата несъмнено се признават само онези, които тя приема.

„Аз не бих повярвал в Евангелието – казва блаженият Августин, – ако не беше ме убедил гласът на съборната Църква.“ Приела от Господа Иисуса Христа и Светаго Духа откровението, Църквата го пази цяло и невредимо, на нея й е предаден смисълът му, тя е едновременно непогрешима негова тълкувателка от началото на своето установление и ще пребъде такава до края на вековете, защото вселенската църква никога не е говорила и не говори сама, а само от Духа Божи, Който тя непрестанно притежава, притежавала е и ще има за свой учител до края на вековете (Иоан 14:16-17, 26). Важността на Преданието се основава единствено на авторитета на Църквата“ (VI Вселенски събор, пр. 12).

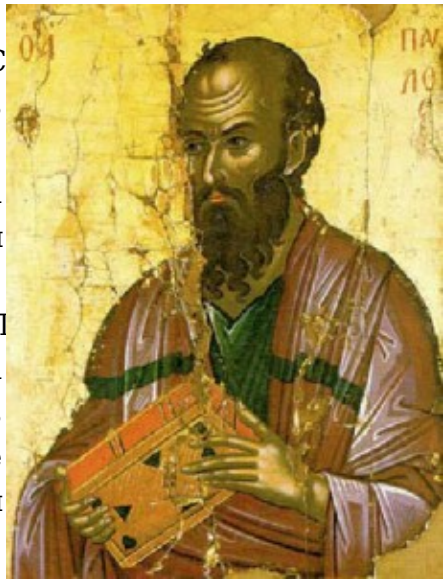
„Вярваме, пишат Източните патриарси, че Божественото и Свещено Писание е внушено от Бога, затова сме длъжни да му вярваме безпрекословно и при това не някак по своему, а именно така, както го е разяснила и предала Католичната Църква. Защото и суетното мъдруване на еретиците приема Божественото Писание, само че го тълкува превратно… Затова ние вярваме, че свидетелството на Католичната Църква има не по-малка сила от Божественото Писание. Понеже виновник за едното и за другото е единият и същ Свети Дух, все едно е дали да се учим от Писанието или от вселенската Църква. Човек, който говори сам от себе си, може да греши, да се лъже и да лъже

другите, но вселенската Църква, понеже не е говорила и не говори от себе си, а от Духа Божи - когото непрестанно има и ще има за свой Учител до века, -никак не може да греши, нито да лъже, нито да се лъже, но подобно на Божественото Писание е непогрешима и е важна винаги“.(3)

„Самото Свето Писание внушава да пазим преданията: „И тъй, братя -пише Апостолът до солуняните, -стойте и дръжте преданията, които научихте било чрез наше слово, било чрез наше послание“(2 Сол. 2:15).

„Пази онова, що ти е предадено – пише Апостолът до Тимотея, – и се отвръщай от скверното празнодумство и от възраженията на лъжовната наука“(1 Тим. 6:20).

„Похвалявам ви, братя, – пише Апостолът до коринтяните, – че ме помните за всичко и държите преданията тъй, както съм ви ги предал“(1 Кор. 11:2).

Св. ап. Павел

Преданията като източник и основание на истинското християнско учение постоянно посочват и творенията на Отците. Свети Епифаний пише: „Трябва да държим и преданието, защото е невъзможно да се получи всичко в писанията: Светите Апостоли едно са оставили в писанието, друго – в Преданието.“

По такъв начин и от правилата и определенията на Светите поместни и Вселенски събори ясно може да се види, че те имат за основа Преданието на Църквата и на него се осланят относно и стините на вярата и на християнския живот, и обредите и тайнствата, и относно самото Писание и разбирането на смисъла му и неизменното пазене отначало на Преданията са смятали са свое най-свято задължение. Следването на учението на Светите отци и Преданието на съборната Църква са почитали като шестване по царския път. Те направо са казвали на съборите: „Нека да пазим древните обичаи, древните Предания, да пазим древния закон и правила да не се въвеждат в Църквата новости пряко писанията и църковните Предания.“ „Пазим без нововъведения -са писали Отците на VII Вселенски събор -всичко чрез Писанието и без Писанието установените за нас църковни Предания“ .

---

1. Йеромонах Йоан Филипов, Християнство и смисъл на човешкия живот
2. Архимандрит Лазар, Какво е необходимо да знае съвременния православен християнин